

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra En polsk Familie

Citation: Hauch, Carsten: "En polsk Familie: 1-2. - 1926", i Hauch, Carsten: *En polsk Familie: 1-2. - 1926*, udg. af POUL SCHJÆRFF, 1926-29, s. 110. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch01val-shoot-idm140529613838944/facsimile.pdf> (tilgået 24. oktober 2021)

Anvendt udgave: En polsk Familie: 1-2. - 1926

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

andra.« — »Ja,« svarede denne, »ved hans Tale veg Ufreden fra min Siæl, og min Sorg forekom mig, ligesom et tungt Klædebon, der ikke hørte mit Væsen til, og som jeg kunde kaste fra mig, naar jeg blot havde Villie dertil.« — »Og naar man saa hører Fuglene quiddre, og seer, hvorledes Bølger og Blade lege med Solstraalerne, da mildnes enhver Sorg,« sagde Leontine. »Og naar man dertil har en tro Veninde, som du, der kan synge Sorgen bort,« sagde Alexandra, »det hjælper ogsaa.« — »Altsaa var det Dem, der nylig sang hiin Psalme, som jeg hørte fra Haven?« spurgte Adalbert. »Ja, det var mig,« svarede hun. »Psalmen er digtet af Pater Vincent,« anmærkede Alexandra. — »Men De sagde jo engang, at De hadede Musik.« — »Det er kun Emilies Musik, jeg hader,« svarede Leontine. »Hun har elsket Musik og Sang fra sine første Børneaar af,« sagde Alexandra, »hun har en skønnere Stemme, end Emilie, men hun synger ikke saa konstigt som denne, og læder sig aldrig høre i store Selskaber.«

Da Adalbert siden traadte ind i den store Sal, hvori Familien pleiede at samles, sad Emilie paa Sofaen og læste i en Bog. Kort efter kom ogsaa Casimir, han saae misfornøiet ud, og efterat han i nogen Tid havde gaaet taus op og ned ad Gulvet, satte han sig ved Pianofortet og spillede flere vilde Phantasier, tilsidst spillede og sang han følgende Vers, under hvilke Emilie vedblev at blade i sin Bog, uden, som det lod, at skienke Sengen synderlig Opmærksomhed.

Farvel, mit elskte Moderhiem! farvel du favre Sommer!
Hvor Linden først i Blomster staaer, og Giøgen tidligst kommer.

Hvor Græsset voxer grønnest frem, og Maanen skinner klarest,
Hvor Stjernen blinker venligst ned, og Tiden løber snarest.

Og hvor jeg kiender hver en Steen, og hver en Plet i Sandet,
Og hver en sølverskægget Pii, der speiler sig i Vandet.